

Arrest

nr. 301 500 van 14 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X op 26 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 november 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 november 2021 om internationale bescherming. Op 22 augustus 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Je bent pashtoun en een soennitische moslim. Je bent op (...) 2008 geboren in het dorp Otmankhel in het district Doshi van de provincie Baghlan. Je bent de oudste zoon van jouw gezin en hebt nog vier broers en drie zussen. Je vader is landbouwer. Op jonge leeftijd startte je met koranlessen in de moskee die op één minuut wandelen van jouw huis lag. Toen je ongeveer 9 jaar oud was, begon je ook naar school te gaan in jouw dorp.

Door jouw dorp stroomt er een rivier. Aan de overkant van de rivier had de voormalige Afghaanse overheid de controle. In jouw dorp had de taliban de touwtjes in handen en hielden zij zich vooral op in jouw dorpsmoskee. De taliban kwamen op een dag naar jou in de madrasa en zeiden dat jij je moest voorbereiden om voor hen te werken. Ze zouden jou een opleiding geven. Jij vertelde dit aan je ouders en ze hadden heel veel stress. Je mocht twee weken niet naar school, noch naar de madrasa gaan. Hierdoor kwamen de taliban naar jouw huis om aan jouw vader te vragen waarom jij niet aanwezig was in de madrasa en op school. Jouw vader sprak hierop met een smokkelaar om jou het land uit te loodsen.

Rond maart 2021 – toen je 13 à 14 jaar oud was – vertrok je uit Afghanistan om via Pakistan en Iran in Turkije terecht te komen. Tijdens je reis van Iran naar Turkije werd je samen met nog enkele andere jongens meegenomen door een soort van maffia. Zij vroegen geld aan jullie smokkelaars in ruil voor jullie vrijheid. Nadat jullie twee nachten opgesloten zaten en geslagen werden, betaalden de smokkelaars en werden jullie vrijgelaten waarop jij je reis kon verderzetten. Vanuit Turkije reisde je verder naar Bulgarije waar je op 1 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende onder de naam A. K. U. (...) en met als geboortedatum (...) 2005. Zonder jouw procedure in Bulgarije af te wachten, reisde je via Servië, Hongarije en Oostenrijk verder tot in België. Op 16 november 2021 diende je als niet-begeleide minderjarige (NBMV) een verzoek om internationale bescherming in. Je was ongeveer acht maanden onderweg naar België.

Net na jouw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban naar jou vragen bij jouw huis. Jouw vader gaf hen geen antwoord waardoor hij drie maanden lang gevangen genomen werd door de taliban. Ook nadien werd hij nog meerdere keren door de taliban meegenomen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban.

Jouw neef, Z. M. O. (...), diende op 10 juli 2020, een verzoek om internationale bescherming in in België. Op 17 juni 2022 weigerde het CGVS hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: jouw taskara.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hierna: CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen in jouw dossier, dient te worden vastgesteld dat je onvoldoende gegevens of elementen hebt aangebracht op basis waarvan ten aanzien van jou kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban, daar jij je niet bij hen aansloot wanneer zij dit eisten. Het CGVS meent echter dat je er niet in slaagt om deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Ten eerste kan er op gewezen worden dat jouw verschillende verklaringen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming dermate inconsistent zijn dat de geloofwaardigheid van jouw problemen reeds op losse schroeven komt te staan. Zo verklaarde je initieel, bij het indienen van jouw verzoek om internationale bescherming in België op 16 november 2021, dat jij uit Afghanistan vertrok omdat jij naar een koranschool ging waar de taliban propaganda voerden. De overheid verdacht de koranschool ervan banden te hebben met de taliban, waardoor jouw familie in de problemen kwam (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4). Bij je latere interviews bij de DVZ en het CGVZ verklaarde je daarentegen dat je uit Afghanistan vertrok omdat de taliban in jouw madrasa jou wilden opleiden en rekruteren (Vragenlijst DVZ, punt 3.5; CGVS, p. 13-14). Wanneer je tijdens jouw persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met jouw initiële verklaring, verklaar jij: "Wacht, ik weet niet waarom ik dat vertelde of wat ik vertelde, ik heb dat niet verteld volgens mij dat de madrasa of de overheid iets te maken hadden met de taliban en ik niet zoiets verteld" (CGVS, p. 18-19). Het loutere ontkennen van jouw initiële verklaring is echter onvoldoende om dergelijke tegenstrijdigheid uit te klaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, mag verwacht worden dat hij gelijklopende en samenhangende verklaringen aflegt gedurende zijn volledige procedure, dat jij hier niet in slaagt, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaarde problemen met de taliban.

De geloofwaardigheid van jouw problemen met de taliban komt verder op de helling te staan doordat ook jouw verdere verklaringen hierover weinig aannemelijk zijn. Zo is het erg vreemd dat jouw ouders jou gedurende jaren les lieten volgen aan een madrasa waarvan geweten was dat het onder de invloed stond van de taliban en van waaruit de taliban jongeren rekruteerden en op zelfmoordmissie stuurden (CGVS, p. 15-16). Hiernaar gevraagd, stel jij dat de taliban niets zeiden tegen kleine kinderen en oudere mensen en dat jouw ouders jou naar de madrasa stuurden om iets bij te leren en dat zij niet wisten dat de taliban ooit zoiets zou kunnen vragen (CGVS, p. 16). Deze uitleg raakt echter kant noch wal, daar jouw ouders wisten dat de taliban de controle hadden over jouw madrasa en dat jij verklaarde dat de taliban alle jongens aanspraken, waardoor jij logischerwijze ook ooit door hen aangesproken zou worden (CGVS, p. 15-16). Dat jouw ouders jou desondanks toch jarenlang les lieten volgen aan deze madrasa is dan ook moeilijk te plaatsen. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat het erg vreemd is dat jij geen informatie kan geven over jouw neef O. (...). Gezien O. (...) samen met jou naar de madrasa ging en dezelfde leeftijd als jou had, is het erg vreemd dat jij niet weet of de taliban hem ook probeerden te rekruteren en dat je evenmin weet of hij problemen kreeg met de taliban (CGVS, p. 12-13 en 18). Moest de taliban daadwerkelijk iedere jongere van jouw madrasa proberen rekruteren, zou je logischerwijze weten hoe jouw neef hiermee omging. Dat je hier geen informatie over hebt of over kan geven, maakt het wederom niet aannemelijk dat de taliban op grote schaal jongeren rekruteerden in jouw madrasa.

Ook de aanpak van de taliban is erg opmerkelijk en weinig aannemelijk. Jij verklaarde dat alle jongens van jouw madrasa door de taliban aangesproken werden om zich bij hen aan te sluiten waarop sommige jongens hiermee instemden en anderen het land ontvluchtten (CGVS, p. 15). Gezien de taliban wisten dat niet iedereen zich wilde aansluiten en sommigen het land ontvluchtten na hun rekruteringspoging, zou verwacht worden dat de taliban hierop anticepeerden. Dit maakt het erg vreemd dat zij jou, vanaf één jaar voor jouw vertrek uit Afghanistan, meerdere malen aanspraken om je bij hen aan te sluiten en zeiden dat je niet mocht vluchten. Door niet korter op de bal te spelen, gaven ze jou net de ruimte om hun eis te ontlopen en het land te ontvluchten (CGVS, p. 16 en 18). Moest de taliban jou daadwerkelijk onder dwang willen rekruteren, zouden zij logischerwijze geen twee weken wachten alvorens naar jou op zoek te gaan nadat je niet in de madrasa of op school verschenen was (CGVS, p. 12 en 18). Gezien de madrasa slechts op één minuut wandelen van jouw huis lag, zou de taliban logischerwijze sneller aan jouw deur staan nadat jij niet op het appel verscheen (CGVS, p. 7). Dat de taliban dermate laks te werk ging, maakt het verder niet aannemelijk dat zij jou daadwerkelijk voor hun kar wilden spannen.

Wat betreft de problemen van jouw familie na jouw vertrek uit Afghanistan, zijn jouw verklaringen opnieuw niet consistent. Zo verklaarde je bij de DVZ dat de taliban na jouw vertrek uit het land, jouw familie nog

regelmatig lastigvalt en nog steeds naar jou op zoek is (Vragenlijst DVZ, punt 3.5). Tijdens je persoonlijk onderhoud verklaar je dan weer dat jouw vader na jouw vertrek uit het land drie maanden lang vastgehouden, opgesloten en geslagen werd door de taliban omdat hij hen niet wou vertellen waar jij was (CGVS, p. 14). Na drie maanden werd hij vrijgelaten, maar nadien werd hij nog meerdere keren door de taliban meegenomen en ondervraagd (CGVS, p. 14). Dat jij tijdens je interview bij de DVZ geen gewag maakte van de meerdere arrestaties van jouw vader en louter spreekt over jouw familie die 'lastig gevallen' werd door de taliban, is erg vreemd. Gevraagd waarom je dat in je eerste interview niet vertelde, antwoord jij kortweg dat ze jou zoveel vragen niet gesteld hebben en dat jij geantwoord hebt op alle vragen (CGVS, p. 14). Deze uitleg biedt echter geen verschoningsgrond voor dergelijke inconsistente verklaringen. Indien jouw vader daadwerkelijk drie maanden lang vastgehouden werd door de taliban, hetgeen veel drastischer is dan "lastig gevallen worden door de taliban", zou jij hier logischerwijze reeds gewag van gemaakt hebben bij je interview bij de DVZ. Dat je naliel dit te vermelden, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen hieromtrent.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij je vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die je gehad zou hebben met de taliban.

Ook de documenten die je neerlegt ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Jouw taskara toont louter jouw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet onmiddellijk in twijfel getrokken wordt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de

omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat

een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp

nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke

uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 13 à 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere vorming had naar de Afghaanse waarden en normen (CGVS, p. 7). Bovendien verklaar je dat jij drie jaar naar school ging in Afghanistan, je meer dan drie jaar les volgde aan een madrasa onder controle van de taliban en je nog wekelijks contact hebt met jouw familie in Afghanistan (CGVS, p. 5-7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van dit middel gaat verzoeker als volgt in op de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan tot de ongelooftwaardigheid van zijn relaas wordt besloten:

“1. Verzoeker heeft verklaard in zijn allereerst verhoor, de fiche niet-begeleide vreemdeling omtrent zijn reden van immigratie in België:

“(…) »

In zijn latere verhoren heeft verzoeker verklaard dat hij Afghanistan ontvlucht is uit vrees om gerekruteerd te worden door de taliban die in deze koranschool aanwezig was.

Verweerder ziet daar een tegenstrijdigheid in die er niet per se in te lezen valt. Ook in de “tweede” versie van verzoeker heeft hij altijd benadrukt dat dit hem en zijn familie problemen heeft bezorgd: hemzelf omdat hij niet wilde gerekruteerd worden. Maar ook zijn ouders. Verzoeker stelt in het verhoor bij verweerder: “dan vertelde ik dat aan mijn ouders en zij hadden veel stress.” (blz. 13 gehoorverslag). Daarna hebben zijn ouders uiteraard ook problemen gekend, aangezien verzoekers vader daarna maandenlang werd vastgehouden door de taliban. Het gaat dus eerder om het feit dat verzoeker andere accenten legde in zijn eerste gehoor, dan dat het om werkelijke tegenstrijdigheden gaat.

Verzoeker wijst er overigens op dat dit eerste verhoor is afgenomen op de dag van zijn aankomst in België, en dat hij op dat moment nog niet klaar was om een verhoor over zijn vluchtmotieven af te leggen.

UNHCR¹ stelt in dit verband:

(…) (randnr.66)

Dit verhoor van verzoeker werd echter afgenomen nog voor hij een advocaat of een voogd had kunnen spreken. Er mogen dan ook geen te grote conclusies uit worden afgeleid, temeer nu het gaat om één enkele vraag in een uitgebreid verhoor.

2. Verweerder verwijt voorts aan verzoeker dat zijn ouders hem naar een school stuurden waarvan ze wisten dat die vol met talibanleden zat. Het standpunt van verweerder mag dan inderdaad wel legitiem zijn, uiteraard is het bizar om aan verzoeker te verwijten dat zij hem naar die school stuurden. Verzoeker kent de exacte motieven van zijn ouders niet, maar het doet geen afbreuk aan het feit dat het wel degelijk mogelijk is dat verzoeker op deze manier gerekruteerd werd.

Verweerder heeft in elk geval onvoldoende informatie om zijn stelling te kunnen hard maken. Het is bijvoorbeeld volstrekt niet duidelijk hoe lang de taliban al aanwezig was in deze koranschool, en of dat dit bijvoorbeeld al het geval was toen verzoeker er startte. Daarnaast moet er ook op worden gewezen dat de keuzemogelijkheid beperkt was. We spreken over een Afghaans bergdorp, waar meer dan waarschijnlijk maar één enkele school aanwezig was. Het was dus kiezen tussen dit onderwijs of helemaal geen onderwijs. In dit optiek is het ook niet onmogelijk dat verzoekers ouders er voor kozen om hun zoon als kleine jongen naar school te laten gaan zoals verzoeker aangaf, omdat er op die leeftijd nog geen rekruteringen plaatsvonden, maar om verzoeker van school weg te halen toen bleek dat er effectief werd gerekruteerd.

Ook het tweede element van verweerder om verzoekers geloofwaardigheid in twijfel te trekken is dus allerminst overtuigend.

3. Verweerder stelt voorts dat het vreemd is dat de taliban niet korter op de bal speelden en niet anticipeerden op een mogelijke vlucht van verzoeker, aangezien verzoeker aangaf dat elke jongen op de school werd gerekruteerd. Verweerder meent dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker gewoon twee weken van school kon wegblijven voordat er iets gebeurde. Ook hier gaat verweerder weer kort door de bocht. Er is geen informatie voorhanden waaruit moet blijken dat de taliban elke jongere die men poogt te rekruteren, meteen ook opsluit of kort op de huid zit.

Hetgeen verzoeker heeft beschreven leunt juist aan tegen de algemeen gekende informatie over de wijze waarop de taliban aan rekrutering doet, namelijk via sociale netwerken en madrasa's, waarbij mensen onder zeer sterke druk worden gezet om zich aan te sluiten. Het verschil tussen zgn. vrijwillige rekrutering en gedwongen rekrutering is dan ook subtiel.

Dit inzicht blijkt uit de genuanceerde bijdrage "Report Recruitment to Taliban - Translation provided by the Office of the Commissioner General for Refugees and Stateless Persons, Belgium" van LANDINFO Norway², op blz. 18, op dit punt, waar het luidt:

"(...)"

Verweerders stelling dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker van bij de minste afwezigheid direct op de hielen zou worden gezeten door de taliban, vindt dan ook geen staving in de rapportage. Het is wel zo dat eens de taliban merkt dat men niet wil meewerken aan de rekrutering, dat men dan effectief maatregelen neemt, zoals overigens ook bij verzoekers familie het geval was, door de vasthouding van verzoekers vader na de vlucht van verzoeker.

Verweerders bevindingen schenden dan ook de materiële motiveringsplicht, nu verweerders stellingen geen staving vinden in het administratief dossier, en zelfs worden tegengesproken door de objectieve rapportage over de thematiek. Verzoeker meent dat zijn relaas dan ook geloofwaardig is en verwijst in dit verband naar art. 48/6, §4, c) van de Vreemdelingenwet.

4. Verweerder voert tot slot nog een hele semantische discussie over de inhoud van het woord "lastig gevallen", aangezien verzoeker in zijn verhoor bij DVZ dit woord had gebruikt over het lot van zijn vader na verzoekers vertrek uit Afghanistan, terwijl hij bij verweerder heeft uitgelegd dat zijn vader verschillende keren werd opgepakt door de taliban en zelfs drie maanden is vastgehouden door hen.

Het is werkelijk niet duidelijk waarom verweerder geen genoegen neemt met de uitleg van verzoeker dat hij tijdens zijn DVZ verhoor niet de mogelijkheid kreeg om uitgebreider te vertellen. Het klopt weliswaar dat "lastigvallen" een understatement is wanneer het gaat om een maandenlange vasthouding, doch het is alleszins geen fout, en het klopt ook dat verzoekers om internationale bescherming bij DVZ slechts de mogelijkheid krijgen om hun uiteenzetting beknopt te doen. Bovendien gaat het werkelijk om een semantische discussie over de uitgebreidheid van de definitie van het woord "lastig vallen", hetgeen delicaat is aangezien verzoekers woorden vertaald werden door een tolk, waardoor er nuances kunnen verloren gaan. In deze hele discussie gaat het inderdaad juist om een nuanceverschil.

Verzoeker meent dat er dus onvoldoende redenen zijn om zijn relaas als ongeloofwaardig te beoordelen, en verwijst naar art. 48/3 Vreemdelingenwet. Hij meent dat er voldoende elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat hij in geval van terugkeer riskeert te worden vervolgd door de taliban.

Verzoeker wijst op de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan van augustus 2018, de laatste die dateren van voor de machtsovername door de Taliban, waarin er werd gewezen op het risico op gedwongen rekrutering van Afghaanse mannen en kinderen. UNHCR is wat betreft dit soort informatie veruit de meest gezaghebbende bron, en stelt ter zake:

"(...)"

Verzoeker wijst er overigens op dat ook in de meest recente Country Guidance Afghanistan van januari 2023 van EUAA nog steeds wordt gewezen op het risico op rekrutering.

Verzoeker vordert dan ook te worden erkend als vluchteling."

In een tweede onderdeel van dit middel haalt verzoeker aan ook vervolging te vrezen omwille van zogenaamde verwestering. Hij licht deze vrees als volgt toe:

"Verzoeker wijst er op dat het beleid van de taliban, sinds deze de de facto autoriteit in Afghanistan vormen sinds augustus 2021, erop gericht is economische migratie te tolereren en 'illegale' migratie naar het Westen te bestraffen. De taliban regering heeft verklaard dat het beperkingen oplegt aan Afghanen die het land willen verlaten en dat Afghanen verbiedt het land te verlaten, tenzij hun bestemming bekend is.³ Bij de eventuele terugkeer van verzoeker naar Afghanistan, zal de taliban er onvermijdelijk achter komen dat verzoeker in het Westen heeft gewoond. Verzoeker heeft Afghanistan verlaten zonder op dat moment in het bezit te zijn van een Afghaans paspoort. De reisweg werd door verweerder niet in twijfel getrokken. Als verzoeker nu terug moet reizen naar Afghanistan, zal dit zijn met ofwel een Afghaans paspoort afgegeven door de ambassade in Brussel of met een laissez-passer (afgegeven door dezelfde ambassade in Brussel of door de Belgische overheid), die in ieder geval zijn verblijf in het Westen zal verraden.

Indien verzoeker met het vliegtuig reist, zal zijn vliegticket ook een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen. Bij aankomst in de door de taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om de herkomst van verzoeker te achterhalen.

Verzoeker loopt dan ook het risico te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de Taliban op grond van het feit dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of spion is geworden.⁴ Nansen vzw⁵ stelt dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de Taliban tegen onder meer 'verwesterde Afghanen' die enige tijd in het buitenland hebben gewoond.

Ook verschillende andere rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'"⁶ verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun voorafgaandelijk verblijf in een ongelovig land. F. Stahlmann (2019)⁷ heeft het dan weer over twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'. Ook het rapport van de Refugee Support Network⁸ heeft het bijvoorbeeld over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had.

Enerzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er dus duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving. Anderzijds internaliseren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoontes die fundamenteel zijn voor hun identiteit, zeker als zij, zoals verzoeker, tijdens de identiteitsvormende jaren in België zijn aangekomen. Asylus beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als 'targeted groups' door de Taliban.

Naast het risico op vervolging door de Taliban, lopen terugkerende Afghanen het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (art. 48/3, §2, lid 2, a) Vw). Zo stelt het rapport van Asylus⁹ dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken meteen accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben.

UNHCR koppelt dit bovendien aan de (loutere) lange aanwezigheid van asielzoekers in het buitenland: "(...)"

Ook de UNHCR Eligibility guidelines van 2018 vermelden dat terugkerende Afghanen gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging¹⁰.

Uw Raad oordeelde in enkele arresten van oktober 2022 als volgt over het risico op vervolging door de Taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering:

(...)

(RvV 12 oktober 2022, nr. 278 653 (erkenning) en 278 654, RvV 13 oktober 2022, nr. 278 699 (vernietiging) en 278 701).

En verder:

(...)

(RvV 13 oktober 2022, nr. 278 700).

Verzoeker wijst op volgende elementen die bij hem wijzen op gepercipieerde verwestering in geval van terugkeer:

- Het feit dat hij op jonge leeftijd (13 jaar) Afghanistan verliet waardoor hij zijn identiteitsbepalende levensfase hoofdzakelijk in het westen heeft doorgebracht en nog steeds doorbrengt.
- Het feit dat hij intussen al zo'n 2 jaar in België verblijft en al 3 jaar uit Afghanistan weg is. Hij was bovendien pas 13 toen hij Afghanistan heeft verlaten
- Verzoeker heeft een heel normale omgang met meisjes en vrouwen ontwikkeld: op school en tijdens taallessen krijgt hij les in gemengde groepen, en gaat hij op een amicale wijze met hen op hetgeen in de huidige Afgaanse context ondenkbaar is.
- Verzoeker wijst er voorts op dat hij nog steeds minderjarig is, zodat ingevolge art. 57,§4 Vreemdelingenwet zijn hoger belang als kind door verweerder een doorslaggevende overweging moet zijn bij het nemen van een beslissing. In de thans bestreden beslissing blijkt nergens uit dat verweerder dit hoger belang mee in rekening heeft gebracht bij de evaluatie van de risico's op vervolging in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker meent dat er ook een objectief risico bestaat in geval van terugkeer omwille van zijn gepercipieerde verwestering in de ogen van de Taliban. Dit geldt temeer omdat er in feite momenteel geen betrouwbare informatie voorhanden is over de behandeling van terugkeerders door de Taliban

UNHCR stelt in zijn meest recente Guidance Note on the Protection Needs of People Fleeing Afghanistan van februari 2022¹¹, waar verweerder vreemd genoeg in het geheel niet naar verwijst, dat de situatie in Afghanistan momenteel nog steeds te onduidelijk is aangezien er veel minder informatie beschikbaar is dan voorheen, en dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat de situatie al gestabiliseerd is. UNHCR herhaalt dit in de update I van februari 2023 van deze Guidance Note¹², waarin het luidt:

"(...)" (randnummer 16)

"(...)" (randnummer 20)

"(...)" (randnummer 24)

"(...)" (randnummer 25)

UNHCR waarschuwt dan ook voor al te voorbarige beslissingen op basis van vermoedens van afwezigheid van het risico louter omdat er geen rapportage over bestaat.

Aan de adviezen van UNHCR komt een belangrijk gewicht toe, aangezien het een objectieve en uiterst gezaghebbende internationale organisatie is. De herziene Procedurerichtlijn¹³ bevat ook een relevante bepaling met betrekking tot informatie van UNHCR. Zo stelt artikel 10 lid 3 onder (b) specifiek dat bij de behandeling van een individueel verzoek om internationale bescherming er deugdelijk onderzoek moet worden gedaan dat steunt op nauwkeurige en actuele informatie afkomstig uit verschillende bronnen, waaronder UNHCR. Artikel 10 lid 3 onder (b) van de herziene Procedurerichtlijn werd niet omgezet in Belgische wetgeving en is daarom van directe toepassing nu deze bepaling onvoorwaardelijk en duidelijk is opgesteld. Verweerder toont echter niet aan rekening te hebben gehouden met het advies van UNHCR. Nansen vzw merkt overigens op dat de recentere bronnen die verweerder hanteert om een tegengestelde conclusie te gebruiken in zijn meest recente COI focus, uiteindelijk veelal gebaseerd blijken te zijn op secundaire bronnen, die wellicht niet recenter zijn dan het advies van UNHCR¹⁴:

“(...)”

Gelet op de twijfel die er bestaat over de risico's voor terugkeerders naar Afghanistan, en het gebrek aan duidelijke rapportage hierover, verdient verzoeker op dit punt minstens het voordeel van de twijfel, temeer gelet op zijn specifieke profiel.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In dit middel herhaalt verzoeker vooreerst zijn kritiek over het gebrek aan betrouwbare actuele bronnen voor wat betreft “de zogenaamd verbeterde algemene veiligheidssituatie” en wijst hij erop dat er geen gedetailleerde analyse is gebeurd over de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, van waar hij afkomstig is.

Daarnaast betwist hij de motieven van de bestreden beslissing over de precaire socio-economische situatie in Afghanistan en voert hij daarover een algemeen theoretisch betoog. Hij besluit daarbij dat “de humanitaire crisis overwegend wordt veroorzaakt door de directe en indirecte acties van de taliban de facto autoriteiten” en dat er een bijzonder groot risico is dat hij “in geval van terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede terecht komt die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting”, waardoor hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een op 7 december 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een brief van zijn voogd (stuk 1), brieven van een begeleider en een begeleidster van zijn leefgroep (stukken 2 en 3), een brief van zijn OKAN coördinator (stuk 4), een schoolrapport (stuk 5) en evaluaties van zijn leerkrachten (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij zal worden gedood door de taliban, die wilden dat hij voor hen zou komen werken en die na zijn vertrek zijn vader gedurende drie maanden gevangen namen.

Daarnaast beroept hij zich in zijn verzoekschrift op een vrees voor vervolging omwille van zogenaamde verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit laatste betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals

TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "Guidance Note" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij begin augustus 2008 werd geboren (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, en stuk 7, map ‘DVZ’, Fiche ‘Mineur Etranger Non Accompagné’, en ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 4). Deze verklaring wordt niet betwist, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker 12 jaar was toen hij Afghanistan in maart 2021 verliet (adm. doss., stuk 7, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 34) en 13 jaar toen hij op 15 november 2021 in België aankwam. In de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen van verwerende partij wordt dan ook op grond van onjuiste feitelijke gegevens gesteld dat verzoeker “tot 13 à 14-jarige leeftijd” in Afghanistan heeft verbleven. Voorts diende verzoeker op 16 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Er werd hem, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen. Sindsdien verblijft hij onafgebroken op het Belgische grondgebied. Hij bevindt zich aldus bijna drie jaar buiten Afghanistan en verblijft momenteel meer dan twee jaar in België. Heden is verzoeker 15 jaar.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt onder meer dat verzoeker na één jaar onderwijs te hebben gevolgd in een Onthaalklas voor Anderstalige Nieuwkomers (OKAN) is mogen doorstromen naar het reguliere onderwijs door zijn inzet en goede beheersing van het Nederlands en dat hij daar in het derde jaar van het secundair onderwijs de richting ‘zorg en welzijn’ volgt (aanvullende nota verzoeker, stukken 1, 2 en 4). Ook blijkt dat verzoeker zich in zijn vrije tijd bezig houdt met boksen in een bokscub, cricket en vrijwilligerswerk tijdens lokale festiviteiten (*ibid.*, stukken 1, 2 en 3). Volgens de begeleidster van zijn leefgroep wil verzoeker zich wat afzijdig houden van de rest van de Afghaanse gemeenschap binnen zijn leefgroep, stelt hij herhaaldelijk de vraag om te mogen samenwonen met Belgische jongeren en staat hij op een positieve manier in contact met zijn begeleiders. Hij zou zelf ook graag begeleider worden in een gelijkaardige setting (*ibid.*, stuk 3).

Verzoeker heeft een groot deel van zijn puberteit en adolescentie – een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, aangezien deze als vormende jaren kunnen worden beschouwd – in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, zelfs onbewust ‘westerse’ gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Hoewel verzoeker nog maar twee jaar in België verblijft, geven de bijgebrachte documenten aan dat hij zich integreert in de Belgische samenleving en dat hij noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt of totaal vervreemd is van de Afghaanse waarden en normen, is het niet ondenkbaar dat zijn deelname aan de Belgische samenleving via onder meer onderwijs, sport en vrijwilligerswerk – waarbij hij zich ook één van de landstalen eigen maakt – een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico verhoogt dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen. Er moet hierbij bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt aangehaald en die reeds hoger werd besproken.

Gelet op het voorgaande acht de Raad het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer nu deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid, maar door de taliban, de huidige *de facto* overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd. De loutere omstandigheid dat verzoeker in Afghanistan drie jaar naar

school ging, meer dan drie jaar les volgde aan een *madrassa* en nog contact zou hebben met zijn familie in Afghanistan, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Er wordt ten slotte niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Otmanhel, gelegen in het district Doshi in de provincie Baghlan. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een dorp in een rurale omgeving. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Baghlan de derde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en het *National Resistance Front* (COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, p. 5, en EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022, p. 94-98).

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Gelet op het geheel dat voorafgaat, en meer specifiek verzoekers (erg) jonge leeftijd, zijn verblijf in België en zijn herkomst uit de provincie Baghlan, cumulatief beoordeeld, gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de straffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 145-149).

2.3.3. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. De voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN